

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/94/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122205534
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1122205534.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobkyne : V. G., nar. X. X. XXXX, trvale bytom B. M. XXXXX/XX, Z., zastúpená AK KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Kpt. Jaroša 29, Trenčín, IČO : 47 256 907, proti žalovanému : PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO : 35 792 752, zastúpená : Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO : 47 233 516, o zaplatenie 1.391,08 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 20. 2. 2025 sp. zn. B1-18C/34/2022 - 206, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovaný **m á** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu **100**
%.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 1.391,08 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.391,08 eur odo dňa 25. 5. 2022 do zaplatenia. Žalobou uplatnený nárok odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila dňa 3. 1. 2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100043053, na základe ktorej jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 1.500 eur, a tiež Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100043054, na základe ktorej jej žalovaný poskytol ďalší spotrebiteľský úver vo výške 1.500 eur. Celková čiastka, ktorú jej žalovaný v poskytol, bola 3.000 eur. Pri podpise oboch jej bola na podpísanie predložená taktiež rozhodcovská zmluva. Žalobkyňa poukazovala na to, že s odstupom času nedisponuje inými, ako predkladanými dokumentmi (absentovali tieto zmluvy - pozn. súdu). Uviedla, že ak súd bude považovať za potrebné vykonanie iných dôkazov, týmto žiada, aby si potrebné dokumenty vyžiadal od žalovaného. Počas splácania oboch spotrebiteľských úverov sa dostala do omeškala s niekoľkými splátkami. V nadväznosti na to podal žalovaný v oboch veciach návrhy na Stály rozhodcovský súd Victoria, rozhodcovský súd v Žiline, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, Žilina, ktorý vo veciach vydal rozhodcovské rozsudky.

2/ Vo veci zmluvy o úvere č. 8100043053 bol vydaný rozhodcovský rozsudok spis. zn. RK-PC 955/13-LP, ktorým jej určil povinnosť (ako žalovanej v rozhodcovskom konaní) zaplatiť žalovanému (ako žalobcovi v rozhodcovskom konaní) sumu vo výške 2.525,08 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úroky z omeškania tam špecifikované. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25. 6. 2013 a vykonateľnosť dňa 29. 6. 2013.

3/ Vo veci zmluvy o úvere č. 8100043054 bol vydaný rozhodcovský rozsudok spis. zn. RK-PC 956/13-LP, ktorým jej určil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu vo výške 2.554,86 eur, zmluvnú pokutu vo

výške 0,065% denne a úroky z omeškania tam špecifikované. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25. 6. 2013 a vykonateľnosť dňa 29. 6. 2013.

4/ Na základe oboch rozhodcovských rozsudkov podal žalovaný návrh na vykonanie exekúcie. Boli začaté exekučné konania na exekútorskom úrade JUDr. Patricius Baďura. Na základe rozhodcovského rozsudku spis. zn. RK-PC 955/13-LP bolo vedené exekučné konanie pod spis. zn. EX 623/13; na základe rozhodcovského rozsudku spis. zn. RK-PC 956/13-LP bolo vedené exekučné konanie pod spis. zn. EX 624/13.

5/ Dňa 12. 6. 2015 v oboch veciach podala žalobkyňa návrh na zastavenie exekúcie. Obe konania boli vedené na Okresnom súde Bratislava III pod spis. zn. 49Er/2952/2013 a spis. zn. 49Er/2954/2013, pričom obe konania boli skončené vydaním uznesení, ktorými súd vyhlásil exekúcie za neprípustné a tieto exekúcie zastavil. Exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 623/13, o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 2.525,08 eur s prísl. bolo zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9.10.2018, sp. zn. 49Er/2952/2013-54, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15. 2. 2022. Uvedené rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 3. 12. 2021, sp. zn. 1CoE/23/2021-108. Exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 624/13, o vymoženie pohľadávky vo výške 2.554,86 eur s prísl. bolo zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. 10. 2018, sp. zn. 49Er/2954/2013-80, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15. 2. 2022. Uvedené rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 3. 12. 2021, sp. zn. 1CoE/14/2021-122.

6/ Žalobkyni tiež bolo doručené oznámenie jej bývalého zamestnávateľa, spoločnosti FORASERVIS, spol. s r. o., Dorastenecká 37, Bratislava, IČO: 35 790 814, zo dňa 9. 1. 2020, ktorým oznamoval súdnemu exekútorovi výšku sumy, poukázanej súdnemu exekútorovi, a výšku sumy, uloženej v depozite. Podľa uvedeného oznámenia evidoval bývalý zamestnávateľ v depozite na účel exekúcie, vedenej pod spis. zn. EX 623/13 sumu vo výške 7.753,20 eur. Na účet súdneho exekútora boli poukázané finančné prostriedky v celkovej výške 2.773,23 eur, z toho suma vo výške 2.348,20 eur na účet exekúcie spis. zn. EX 623/13, a suma vo výške 425,03 eur na účet exekúcie spis. zn. EX 624/13. Po zastavení oboch exekučných konaní kontaktovala žalobkyňa bývalého zamestnávateľa so žiadosťou o vydanie finančných prostriedkov vo výške 7.753,20 eur z depozitu. Jej požiadavke bolo vyhovené. Zároveň tiež opakovane kontaktovala súdneho exekútora so žiadosťou o vydanie finančných prostriedkov, ktoré boli poukázané na jeho účet, a teda v celkovej výške 2.773,23 eur, avšak súdny exekútor zostal pasívny. Žalobkyňa má za to, s poukazom na § 29 ods. 8 Exekučného poriadku, že počas vedenia exekúcií boli plnenia vo výške 2.773,23 eur poukázané na účet súdneho exekútora bývalým zamestnávateľom poskytnuté na účet žalovaného.

7/ Žalobkyňa poukazovala na to, že žalovaný jej poskytol finančné prostriedky v celkovej výške 3.000 eur. S odstupom času nedisponuje prehľadom úhrad na účet oboch spotrebiteľských úverov, avšak na základe rozhodcovských rozsudkov má za to, že na spotrebiteľský úver, poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. 8100043053 zaplatila žalovanému 851,50 eur, a na spotrebiteľský úver zo zmluvy o úvere č. 8100043054 zaplatila žalovanému 766,35 eur. Na istinu úveru, poskytnutého na základe zmluvy o úvere č. 8100043053 tak bola žalobkyňa povinná zaplatiť 648,50 eur, a na istinu úveru, poskytnutého na základe zmluvy o úvere č. 8100043054 bola povinná zaplatiť 733,65 eur. Spolu tak jej záväzok voči žalovanému predstavoval sumu vo výške 1.382,15 eur. Žalobkyňa zastáva názor, že spotrebiteľské úvery, poskytnuté na základe uvedených zmlúv o úvere, sú bezúročné a bez poplatkov. Sú v rozpore s ustanovením § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva to zo skutočnosti, že spísali len žiadosti o poskytnutie úveru v bode 5 a následne boli obe žiadosti podpísané žalovaným. Z bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma, kde sú uvedené údaje o schválenom úvere. Z toho vyplýva, že so žalovaným ani v jednom prípade neuzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Po podpísaní žiadostí jej boli doručené oznámenia o schválení úveru, avšak na tieto už nemohla reagovať. Ide o nekalú prax žalovaného. V čase podpisu zmluvy spotrebiteľ nevie, v akej výške a s akými podmienkami mu bude schválený úver, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru mu má byť oznámené následne žalovaným, kde už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru, ani podmienky, za ktorých je úver poskytnutý. Zmluvy sú taktiež v rozpore s § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Neobsahujú náležitosti, ktoré podľa tohto ustanovenia majú obsahovať. Preto sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnuté úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. Istina oboch spotrebiteľských úverov spolu

predstavovala 3.000 eur. Na oba úvery zaplatila 1.617,85 eur. Jej záväzok voči žalovanému predstavoval 1.382,15 eur. Z oboch exekúcií bola na účet žalovaného vymožená suma vo výške 2.773,23 eur. Preto sa žalovaný na jej úkor obohatil o sumu vo výške 1.391,08 eur. Túto sumu požaduje vrátiť. Žalovaného vyzvala na vydanie bezdôvodného obohatenia predžalobnou výzvou zo dňa 12. 5. 2022 a upozornila ho, že ak bezdôvodné obohatenie nevydá, uplatní svoj nárok na súde. Žalovaný na jej výzvu nereagoval.

8/ Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Poprel tvrdenia žalobkyne, pretože okrem skutkovej nesprávnosti tvrdení je samotné odôvodnenie žalovaného nároku založené na nedôvodných predpokladoch a záveroch. Napríklad podľa žalobkyne musela byť suma 2.773,23 eur poukázaná počas exekúcie žalovanému, lebo tak by to malo vyplývať z § 29 ods. 8 Exekučného poriadku. Ide o nesprávne tvrdenie, pretože § 29 ods. 8 Exekučného poriadku nie je možné použiť izolovane a bez väzby na iné ustanovenia daného zákona, hlavne ak z nich vyplývajú dôležité pravidlá pre postup pri uspokojovaní vymáhaných nárokov. Na základe toho žalovaný ani nemohol prijať od súdneho exekútora celú sumu 2773,23 eur, ktorá podľa listu zo dňa 9. 1. 2020 bola zrazená a poukázaná zamestnávateľom žalobkyne na účet súdneho exekútora, ale najvyššiu sumu 2.042,09 eur. Všetky sumy boli poukázané k nároku vymáhaného zo zmluvy o úvere č. 8100043053. To popiera preto tvrdenie žalobkyne o sume 2.773,23 eur ako o sume pripísanej na jeho účet, a teda aj tvrdený nárok a jeho výšku, ako to uvádza žalobkyňa.

9/ Vymožená suma, z ktorej sa uhrádzajú trovy exekútora, nepredstavuje jeho bezdôvodné obohatenie, ale samostatný nárok voči exekútorovi. Poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 13. 2. 2013, sp. zn. II. ÚS 165/2012, podľa ktorého pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, a preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia.

10/ Ďalšou nesprávnosťou v žalobe je, koľko mu žalobkyňa uhradila. V prípade zmluvy o úvere č. 8100043053 bolo do podania žaloby v rozhodcovskom konaní zaplatených 540,32 eur. Súčet tejto sumy a žalovanej sumy v rozhodcovskom konaní 2.525,08 eur činí 3.065,40 eur, čo sa rovná sume, ktorá mala byť uhradená podľa zmluvy. V prípade zmluvy o úvere č. 8100043054 bolo do podania žaloby v rozhodcovskom konaní zaplatených 510,54 eur. Súčet tejto sumy a žalovanej sumy v rozhodcovskom konaní 2554,86 eur činí 3.065,40 eur, čo sa rovná sume, ktorá mala byť uhradená podľa zmluvy.

11/ Ak žalobkyňa tvrdí, že v prípade zmluvy č. 8100043053 uhradila do času začatia rozhodcovského konania sumu 851,50 eur a v prípade zmluvy č. 8100043054 sumu 766,35 eur, ide o nedôvodné a zavádzajúce tvrdenie. Žalobkyňa do začatia rozhodcovského konania uhradila 540,32 eur + 510,54 eur, teda spolu 1.050,86 eur. Na doplatenie istiny (spolu 3.000 eur) jej ostávalo 1.949,14 eur. Skutková koncepcia žaloby a odôvodnenie žalovaného nároku sú teda zjavne založené na nesprávnych údajoch a nie je možné dospieť k tomu, že by vzniklo obohatenie v sume 1.391,08 eur. Na základe uvedených údajov a pri zachovaní tvrdení žalobkyne by totiž muselo platiť, že suma 3.000 eur (ako prijatá suma) mínus 1.050,86 eur (suma uhradená do začiatku rozhodcovského konania) mínus 2.042,09 eur (suma prijatá od súdneho exekútora) dáva výsledok v podobe preplatku 92,95 eur. Teda bezdôvodné obohatenie by mohlo byť najviac v sume 92,95 eur. Už len táto skutočnosť dokazuje zjavnú nedôvodnosť nároku v sume prevyšujúcej čiastku 92,95 eur. Vznik bezdôvodného obohatenia v sume 92,95 eur by prichádzal do úvahy len v prípade, ak by žalobkyňa riadne a včas uhradila jednotlivé platby, ktorými by riadne a včas uhradila aspoň splátky istiny úveru. Avšak riadne neplnila svoje záväzky, v dôsledku čoho - aj pri predpoklade bezúročnosti úveru - uhradila jednotlivé splátky (pozostávajúce iba z istiny) s omeškaním a v dôsledku čoho žalovanému vznikol nárok na úrok z omeškania. Ak by sa brali do úvahy všetky platby len na úhradu istiny, potom by k úplnému splateniu istín došlo dňa 23. 12. 2016. V prípade zmluvy o úvere č. 8100043054 žalovaný prepočítal s ohľadom na postup splácania a vzniknuté omeškanie vyčíslenie úroku z omeškania vychádzajúce len zo sumy splátky pozostávajúcej z čiastky určenej na úhradu úveru, výšku roka z omeškania 8,75 % ročne (§ 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení ku dňu vzniku omeškania, v roku 2012) a na základe toho tvrdí, že len v prípade zmluvy o úvere mu vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania spolu 156,26 eur. Tento nárok si uplatňuje voči žalobkyne ako prostriedok obrany. Žaloba je preto nedôvodná v celom rozsahu. Ďalej namietal, že zmluvy o úvere nie sú bezúročné a bez poplatkov, argumentujúc tým, že obe zmluvy obsahujú všetky náležitosti, vyžadované vtedy platnou právnou úpravou.

12/ Žalobkyňa sa v replike s vyjadrením žalovaného nestotožnila s tým, že sa pridržala skôr vedenej argumentačnej línie.

13/ Žalovaný právo dupliky nevyužil.

14/ Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný v pozícií veriteľa a žalobkyňa v pozícií dlžníčky uzatvorili dve úverové zmluvy, obe dňa 10. 1. 2012. Prvá zmluva s č. 100043053 a druhá zmluva s č. 8100043054. Na základe každej zo zmlúv poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1.500 eur. Vrátiť mala žalobkyňa žalovanému na každý úver 3.065,40 eur. Sporné nebolo, že žalovaná úvery žalobcovi nesplácala. Preto žalobca podal dva návrhy na rozhodcovský súd, ktorý následne rozhodol dvomi rozhodcovskými rozsudkami. Vo veci zmluvy o úvere č. 8100043053 bol vydaný rozhodcovský rozsudok spis. zn. RK-PC 955/13-LP, ktorým žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu vo výške 2.525,08 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úroky z omeškania tam špecifikované. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25. 6. 2013 a vykonateľnosť dňa 29. 6. 2013. Vo veci zmluvy o úvere č. 8100043054 bol vydaný rozhodcovský rozsudok spis. zn. RK-PC 956/13-LP, ktorým žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu vo výške 2.554,86 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úroky z omeškania tam špecifikované. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25. 6. 2013 a vykonateľnosť dňa 29. 6. 2013.

15/ Sporné nebolo, že na základe oboch rozhodcovských rozsudkov podal žalovaný návrh na vykonanie exekúcie. Boli začaté exekučné konania na exekútorskom úrade JUDr. Patricius Baďura. Na základe rozhodcovského rozsudku spis. zn. RK-PC 955/13-LP bolo vedené exekučné konanie pod spis. zn. EX 623/13. Na základe rozhodcovského rozsudku spis. zn. RK-PC 956/13-LP bolo vedené exekučné konanie pod spis. zn. EX 624/13. Dňa 12. 6. 2015 v oboch veciach podala žalobkyňa návrh na zastavenie exekúcie. Obe konania boli vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 49Er/2952/2013 a sp. zn. 49Er/2954/2013, pričom obe konania boli skončené vydaním uznesení, ktorými súd vyhlásil exekúcie za neprípustné a tieto exekúcie zastavil. Exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 623/13, o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 2.525,08 eur s prísl. bolo zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9.10.2018, sp. zn. 49Er/2952/2013-54, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15. 2. 2022. Uvedené rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 3. 12. 2021, sp. zn. 1CoE/23/2021-108. Exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 624/13, o vymoženie pohľadávky vo výške 2 554,86 eur s prísl. bolo zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. 10. 2018, sp. zn. 49Er/2954/2013-80, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15. 2. 2022. Uvedené rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 3. 12. 2021, sp. zn. 1CoE/14/2021-122.

16/ Sporné bolo, koľko žalobkyňa žalovanému zaplatila titulom úverových zmlúv. Žalobkyňa tvrdila, že do vydania rozhodcovského rozsudku zaplatila na zmluvu o úvere č. 100043053 sumu 851,10 eur a na zmluvu o úvere č. 8100043054 zaplatila 766,35 eur. Žalobkyňa k týmto úhradám uviedla, že s odstupom času nedisponuje prehľadom úhrad na účet oboch spotrebiteľských úverov, ale vychádza z rozhodcovských rozsudkov. Žalovaný výšku týchto úhrad spochybňoval. Keďže žalobkyňa tvrdila konkrétne úhrady do vydania rozhodcovských rozsudkov v tejto veci, podľa súdu prvej inštancie ju zaťažovalo dôkazné bremeno, aby tvrdené úhrady preukázala aj konkrétnymi dôkazmi. Samotná uplatnená suma v rozhodcovských konaniach iniciovaných žalovaným ešte nepreukazuje, aké úhrady žalobkyňa na úvery vykonala. Súd neakceptoval tvrdenie žalobkyne, že s odstupom času nedisponuje prehľadom splátok, teda dostatočným dôkazným materiálom. Súd prvej inštancie upozorňoval na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, teda práva patria bdelym, ostražitým; zanedbaním uchovania prípadného budúceho dôkazného materiálu môže dôjsť k strate práv, resp. k neposkytnutiu ochrany súdom. Preto súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané skutkové tvrdenie žalobkyne, že do vydania rozhodcovských rozsudkov uhradila na zmluvu o úvere č. 100043053 sumu 851,10 eur a na zmluvu o úvere č. 8100043054 sumu 766,35 eur.

17/ Ďalej žalobkyňa tvrdila, že jej zamestnávateľ Floraservis spol. s.r.o. poslal súdnemu exekútorovi sumu 2.773,23 eur. Z tejto sumy žalobkyňa odvodzovala aj konštrukciu žaloby: teda uhradila do vydania rozhodcovských rozsudkov spolu 1.382,15 eur, exekučne vymožených bolo 2.773,23 eur, pričom úvery sú podľa žalobkyne bezúročné a bez poplatkov, preto má uhradiť len 3.000 eur istinu; vo výsledku tak preplatila úvery o 1.391,08 eur, čo predstavuje žalovanú sumu. Žalovaný pritom spochybňoval, že by sa mu od súdneho exekútora dostala suma 2.773,23 eur. Súd však konštatuje,

že ustálenie sumy, ktorá sa mala dostať od súdneho exekútora žalovanému, bolo podľa súdu bez právneho významu, vzhľadom na konštrukciu žaloby. Ním zistené skutkové tvrdenia boli dostatočné na prijatie rozhodnutia. Žalobkyňa navrhla zabezpečenie rozhodcovských rozsudkov súdov, avšak súd tejto požiadavke nevyhovel, nakoľko žalobkyňa mohla preukázať platby na úvery dôkazmi, ktoré by priamo preukazovali jej platby, čo neučinila (pozri bod 41. tohto rozsudku).

18/ Žalobkyňa žalobou tvrdí, že preplatila istinu dvoch úverov, ktoré jej žalovaný poskytol. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 451 ods. 1, ods. 2 Obč. zák. Žalobkyňa tvrdila, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Súd prvej inštancie poukazoval na to, že prvou podmienkou vzniku bezdôvodného obohatenia je presun majetkových hodnôt v prospech obohateného. Najvyšší súd SR judikoval, že „základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je na jednej strane vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného (povinného), pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi a na druhej strane vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch u postihnutého (oprávneného). Dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí poskytnúť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. jeho peňažnú náhradu“ (uznesenie zo dňa 27. 1. 2022, sp. zn. 2 Cdo 262/2018).

19/ Výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali tvrdenia žalobkyne, že do vydania rozhodcovských rozsudkov uhradila žalovanému titulom jedného úveru 851,50 eur a titulom druhého úveru 766,35 eur. Žalobkyňa nepreukázala žiadnu platbu, hoci preukázať konkrétne platby mohla (predložením výpisu z účtu, poštových poukážok a pod., prípadne ozrejmiť, na základe akej skutočnosti nedisponuje dôkaznými prostriedkami preukazujúcimi jej platby, v dôsledku čoho by požiadala o súčinnosť súd). Súd neakceptoval zástupný dôkaz v podobe rozhodcovských rozsudkov, pretože tie nepredstavujú dôkazný prostriedok, ktorý by preukazoval konkrétnu úhradu dlžných súm titulom úveru, a to zvlášť vtedy, ak sama žalobkyňa tento úver splácala.

20/ Súd prvej inštancie sa preto v dokazovaní nezaoberal ani ustáľovaním sumy, ktorá sa mala dostať do rúk žalovaného od súdneho exekútora. Žalobkyňa tvrdila, že to bola suma vo výške 2.773,23 eur (žalovaný tvrdil nižšiu sumu; avšak žalovaný tak činil tiež len s poukazom na uplatnené sumy v rozhodcovskom rozsudku, a teda nemožno tvrdiť zhodnosť skutkových tvrdení ani v určitej žalovaným tvrdenej sume). Akceptovaním faktu, že táto v žalobe tvrdená suma sa dostala do dispozície žalovaného, by sa mohol prijať jediný záver, a to ten, že žalobkyňa ani týmto plnením neuhradila celú dlžnú istinu úverov, ktorá bola vo výške 3.000 eur. Vzhľadom na uvedené nie je preukázané, že na strane žalovaného nastalo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne, teda akékoľvek plnenie nad rámec istiny úveru. Súd tak neposudzoval osobitne ani otázku, či sa úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch; uvedené posudzovanie by totiž iný výsledok, vzhľadom na už skonštatované, neprinieslo. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že žalobkyňa nepreukázala konkrétne platby, ktoré žalovanému zaplatila titulom úverových zmlúv. Na podklade uvedeného dospel súd k záveru o nedôvodnosti žaloby, a preto žalobu zamietol (výrok I).

21/ Nakoľko ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, bolo potrebné rozhodnúť aj o trovách konania. Súd prvej inštancie aplikoval zásadu úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobu súd zamietol, v dôsledku čoho bol v konaní plne úspešný žalovaný. Preto súd výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyne v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22/ Uvedený rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, v celom rozsahu, podľa § 365 písm. b/ CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej podľa § 365 písm. e/ CSP, t.j., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež podľa § 365 písm. h/ CSP, t.j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukazoval na to, že žalobkyňa s odstupom času nedisponuje prehľadom úhrad na účet oboch spotrebiteľských úverov, ale vychádzala z rozhodcovských rozsudkov. Samotná uplatnená suma v rozhodcovských konaniach nepreukazuje úhrady, vykonané žalobkyňou, a teda súd neakceptoval tvrdenie žalobkyne o tom, že s odstupom času nedisponuje prehľadom vykonaných úhrad, pričom poukázal na zásadu vigilanti bus iura scripta sunt. Žalobkyňa je názoru, že tento procesný postup

súdu nie je správny, nakoľko v spotrebiteľských veciach princíp vigilantibus iura scripta sunt ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorý je ochrana práv spotrebiteľa. Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 1/2012. Súd prvej inštancie nevykonal žiaden z dôkazov, navrhnutých žalobkyňou, resp. tieto nezabezpečil tak, ako žalobkyňa požiadala, len s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa po viac ako desiatich rokoch nedisponuje dokladmi, ktoré by preukazovali platby, vykonané na účet žalovaného. Konajúci súd odmietol zabezpečiť nielen rozhodcovské rozsudky, z ktorých odôvodnenia by mala byť preukázaná žalobkyňou tvrdená skutočnosť, ale taktiež akékoľvek iné doklady, viažuce sa k spotrebiteľským úverom, napr. prehľad úhrad, ktorým žalovaný ako nebanková spoločnosť disponuje. Žalobkyni nie je zrejmé, z akého dôvodu sa konajúci súd odmietol zaoberať uvedenou skutočnosťou, nakoľko rozhodcovské rozsudky predstavovali exekučné tituly, na základe ktorých boli voči žalobkyni nezákonne vedené exekučné konania, pričom pokiaľ by tieto voči žalobkyni vedené neboli, žalobkyňa by nebola nútená vymáhať od žalovaného bezdôvodné obohatenie.

23/ Konajúci súd v napadnutom rozsudku tvrdí, že výsledky vykonaného dokazovania nepreukazujú tvrdenia žalobkyne o vykonaných platbách. Žalobkyňa spolu so žalobou podala konajúcemu súdu všetky dokumenty, ktorými disponuje, pričom uviedla, že inými nedisponuje z dôvodu uplynutia času, a zároveň požiadala súd, aby potrebné dokumenty boli vyžiadané od žalovaného. Konajúci súd sa však uvedeným nezaoberal; uviedol, že žalobkyňa mohla konkrétne platby preukázať predložením výpisov z účtu a poštových poukážok, prípadne ozrejmiť, z akého dôvodu týmito nedisponuje a požiadať o súčinnosť súd. Žalobkyňa má za to, že súdom popisovaný postup dodržala. Záverom žalobkyňa poukazovala na ust. § 295 CSP, v zmysle ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Žalobkyňa je názoru, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zákonom a žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal akoukoľvek argumentáciou žalobkyne, a to len s poukazom na to, že žalobkyňa nepredložila potvrdenia o úhradách, ktoré realizovala pred viac ako 10 rokmi, hoci tieto žalobkyňa navrhla vyžiadať od žalovaného. Tento záver podporila žalobkyňa poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/67/2022 zo dňa 26. 10. 2022. Žalobkyňa navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

24/ Na odvolanie žalobkyne podal žalovaný písomné vyjadrenie (č.l. 228, 229 spisu), v ktorom uviedol, že považuje podané odvolanie za nedôvodné po skutkovej aj právnej stránke. Žalobkyňa bola povinná nielen tvrdiť určité skutočnosti, ale predložiť o nich aj dôkazy. V konaní bola právne zastúpená, a preto mala vedomosti o vlastnej dôkaznej povinnosti a jej rozsahu. Ak sa spotrebiteľ v konaní nechá zastúpiť advokátom, pojmovo stráca postavenie slabšej strany v konaní, pretože disponuje kvalifikovanou právnou pomocou. Nie je preto zrejmé, na základe čoho mal súd prevziať procesnú zodpovednosť za preukázanie skutkových tvrdení žalobkyne. Ust. § 295 CSP, na ktoré poukazuje žalobkyňa, sa má v zmysle príslušnej judikatúry Súdneho dvora EÚ a vzťahuje sa len na prípady posudzovania nekalej povahy ustanovení spotrebiteľskej zmluvy - to však predmetom konania nebolo. Podľa žalovaného súd prvej inštancie rozhodol správne o zamietnutí žaloby. Navhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a aby priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25/ Na vyjadrenie žalovaného podala žalobkyňa odvolaciu repliku (č.l. 242 - 244 spisu), v ktorom uviedla, že okolnosť, že je v konaní zastúpená advokátom neznamená stratu postavenia spotrebiteľa. Zotrvála na svojej námietke, že súd prvej inštancie nesprávne v konaní nereflektoval na jej žiadosť o zabezpečenie dôkazov od žalovaného. Žalobkyňa predložila súdu všetky dôkazy, ktorými disponuje, pričom upozornila súd, že nedisponuje dokladmi o úhradách, od ktorých uplynulo viac než 10 rokov. Nesúhlasila s názorom, že ust. § 295 CSP sa vzťahuje len na prípady posudzovania nekalej povahy ustanovení o spotrebiteľskej zmluve. Výklad súdu žalobkyňa považuje za nesprávny. Žalobkyňa má v konaní postavenie spotrebiteľa.

26/ Žalovaný odvolaciu dupliku nepodal.

27/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 CSP, vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

28/ Podľa § 451 ods. 1 Obč. zák., kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

29/ Podľa § 451 ods. 2 Obč. zák., je bezdôvodným obohatením majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

30/ Podľa § 456 Obč. zák., sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

31/ Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

32/ Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, vydať toto bezdôvodné obohatenie tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpoklady vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia preukazuje v konaní ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku, ako ju prezentuje žalobca, nie je rozhodujúce, či označuje nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale rozhodujúce sú skutkové tvrdenia, ktorými svoj nárok odôvodňuje. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného, s tým, že k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Dôkaz o existencii vzniku bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. o peňažnú náhradu. Majetkový prospech vzniká predovšetkým tak, že sa doterajší majetok obohateného rozmnoží o nové majetkové hodnoty; môže však spočívať aj v tom, že sa jeho doterajší majetok nezmenšil, hoci by inak k tomu došlo, keby obohatený plnil svoje povinnosti. Na vznik právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje existencia zavinenia ani existencia protiprávneho úkonu - bezdôvodné obohatenie vzniká na základe objektívnej skutočnosti uvedenej v zákone. Zavinenie obohateného má právny význam iba z hľadiska rozsahu vydania bezdôvodného obohatenia (§ 458 ods. 2 Obč. zák.).

33/ Podľa procesnej právnej úpravy v zmysle § 185 CSP vychádza súd pri svojom rozhodovaní výlučne z tých dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu (princíp formálnej pravdy), hodnotenie dôkazov súdom má oporu vo vykonanom dokazovaní a je v súlade so zásadami formálnej logiky. Dôkazná iniciatíva súdu je obmedzená a nositeľmi procesnej aktivity sú predovšetkým strany sporu. Ide o princíp zodpovednosti strán za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v rámci súdneho konania, zakotvenú v čl. 8 Základných princípov CSP. Nositeľmi procesnej aktivity sú v kontradiktórnom civilnom procese strany sporu, ktoré majú povinnosť tvrdenia, tzn. pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP) a povinnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas (§ 153 a § 154 CSP), vrátane dôkaznej povinnosti sporných skutočností (§ 185 ods. 1 CSP). Táto dôkazná povinnosť strán sporu v konaní tzv. dôkazné bremeno, spočíva takmer vždy na strane v postavení žalobcu, ktorý je povinný označiť resp. predložiť všetky dôkazy, ktorými preukáže všetky svoje tvrdenia, resp. sporné skutočnosti, o ktoré opiera uplatnený nárok (§ 132, § 185 a nasl. CSP). Ak strana sporu svoje tvrdenia nepreukáže, znamená to, že dôkazné bremeno neunesla. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tú stranu sporu, na ktorom dôkazné bremeno spočívalo a ktorý sa tak dostal do tzv. dôkaznej núdze, nakoľko súdu nepredložil alebo nemohol predložiť také dôkazné prostriedky, ktorými by sa ním tvrdené a zároveň medzi stranami sporné skutočnosti, rozhodujúce (relevantné) pre výsledok sporu, preukázali.

34/ Zároveň platí, že takéto nastavenie civilného procesu je ťažko zlučiteľné s jeho sociálnou funkciou v sporoch s ochranou tzv. slabšej strany (napr. spotrebiteľské spory). Ust. § 295 CSP predstavuje jedno z kľúčových ustanovení, ktoré prelamuje vyššie spomínané nastavenie civilného procesu, s cieľom poskytnúť spotrebiteľovi čo najväčšiu mieru ochrany jeho práv garantovaných hmotným právom. Systém ochrany zavedený Smernicou Rady 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti; a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky, ktoré boli pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby on sám mohol vplyvať na ich obsah. Vzhľadom na toto znevýhodnené postavenie článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť. Judikatúra SDEÚ opakovane vyslovila, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. V tejto súvislosti SDEÚ rozhodol, že vnútroštátny súd musí ex officio nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v

zmluve, ktorá bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice a v prípade, že to tak je, posúdiť ex offio prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia. Táto možnosť bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením.

35/ V spotrebiteľských sporoch je tak relativizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Vnútroštátny súd totiž musí prihliadnuť na nekalú povahu spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu spotrebiteľa. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom vysloví nesúhlas, t.j. prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný. Otázne však je, do akej miery ust. § 295 CSP vylučuje inú povinnosť tvrdenia spotrebiteľa ako je tvrdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Odvolací súd zastáva názor, že - s výnimkou neprijateľných zmluvných podmienok - zostáva povinnosť tvrdenia aj dôkazná povinnosť spotrebiteľa v plnom rozsahu zachovaná. Pokiaľ by totiž súd prijal výklad, že povinnosť súdu v zmysle § 295 CSP v prípade spotrebiteľských sporov sa nevzťahuje len na neprijateľné zmluvné podmienky spotrebiteľských zmlúv, tak takýto výklad by mohol viesť až k absurdnému záveru, že v prípade spotrebiteľa - žalobcu by v konečnom dôsledku obsahom žaloby nemuselo byť ani len to, čoho sa spotrebiteľ domáha, resp. v prípade spotrebiteľa - žalovaného ani to, či dodávateľom uplatnený nárok popiera alebo nie.

36/ V súdnej právnej veci sa žalobkyňa domáhala peňažného plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom v konaní nebola schopná uniesť dôkazné bremeno ohľadom výšky ňou uplatneného finančného plnenia, keď ako sama uviedla, nemá k dispozícii (z dôvodu veľkého časového odstupu) doklady o ňou poukázaných peňažných úhradách, realizovaných na základe dvoch označených spotrebiteľských zmlúv. Keďže súdom vyžadované dôkazy za účelom ustálenia výšky ňou realizovaných úhrad sa teda netýkali posudzovania neprijateľných zmluvných podmienok, nevzťahovala sa na ne povinnosť súdu v zmysle § 295 CSP (táto dopadá na už spomínané prípady posudzovania neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách); súd prvej inštancie tak nebol povinný podľa § 295 CSP iniciatívne zabezpečovať dôkazy v prospech žalobkyne ohľadom ňou vykonaných úhrad. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s argumentom súdu prvej inštancie, že obsah rozhodcovských rozsudkov nepreukazoval konkrétnu úhradu dlžných súm titulom úveru, a teda rozhodcovské rozsudky nemohli byť relevantným dôkazom pre ustálenie peňažných plnení vykonaných žalobkyňou ako dlžníčkou v prospech žalovaného ako veriteľa. Rovnako tak nebolo možné presunúť dôkazné bremeno žalobkyne ohľadom vykonaných peňažných úhrad na žalovaného, čo by súčasne znamenalo zaťažiť žalovaného povinnosťou produkovať dôkazy sám proti sebe, v jeho vlastný neprospech. Odvolací súd teda nezistil zo strany súdu prvej inštancie nesprávny úradný postup, ktorým by znemožnil strane, aby uskutočňovala žalobkyňi patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 písm. b/ CSP). Zároveň podľa § 365 písm. e/ CSP súd prvej inštancie vykonal všetky tie navrhnuté dôkazy, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež podľa § 365 písm. h/ CSP vec správne posúdil po právnej stránke.

37/ Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP), keď v podrobnostiach odkazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie predmetného rozhodnutia.

38/ O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému ako plne úspešnej strane v odvolacom konaní priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

39/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).